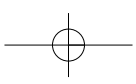
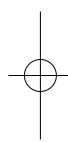
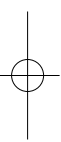

ALPHA-kurzus

ALPHA-kurzus

Különködés vagy a misszió lehetősége?

Személyes bevezető gondolatok

A gyülekezeti lelkészek gyakran szembesülnek azzal a ténnyel, hogy hétről hétre, vasárnapról vasárnapra, évről évre ugyanazokkal az emberekkel találkoznak a templomban. Ez önmagában véve még nem lenne baj, sőt annak a jele, hogy vannak hűséges, egyházukat szerető, templomba járó hívek. A baj az, hogy nincsenek új arcok.

Az élő egyház növekvő egyház – régi és általánosan elfogadott állítása ez a missziológianak. Ha ennek az állításnak a tükrében vizsgáljuk hazai evangélikus egyházunk gyülekezeteinek a zömét, felvetődik a nyugtalanító kérdés: lehet, hogy gyülekezeteink nem élő közösségek? A választ nem tisztem megadni, inkább árnyalni szeretném a képet: talán nagyon sok evangélikus (és tegyük hozzá: keresztény) közösség abban a helyzetben van, hogy nem tudja megszólítani a környezetét, nem tudja eljuttatni az emberekhez az evangéliumot. Abban a helyzetben vannak ezek a gyülekezetek, mint a szénégető, aki ül az óriási szénkupac tetején, és didereg...

Első szolgálati helyemen, Pécssett szembesültem azzal, hogy hiába a látogatások, hiába a lelkiismeretes készülés, a színvonalas alkalmak és rendezvények: mindig, mindenhol ugyanazok a testvérek voltak jelen. Egy idő után végtelenül kezdett bosszantani ez a helyzet, és semmilyen ötletünk nem volt arra vonatkozólag, hogy mit tudnánk tenni annak érdekében, hogy ez ne így legyen.

Az Evangélikus Missziói Központ korábbi munkatársaként az ország számos gyülekezetébe eljutottam, gyűjtve az ötleteket, amelyeket majd fel tudok használni lelkészi munkám során. Valahol hallottam, hogy Miskolcon az evangélikus gyülekezetben tartanak ALPHA-kurzusokat. Hosszú

telefonbeszélgetések, tanácskérés, töprengés és tépelődés után feleségemmel úgy döntöttünk, belevágunk, hogy lássuk, működik-e. Működött. A továbbiakban azt szeretném leírni, hogy hogyan.

Belevágunk

Azzal kezdtük, hogy személyesen beszélünk a legaktívabb gyülekezeti tagokkal, és arra kértük őket, hívják meg vacsorára egy barátjukat, ismerősüket, akiről úgy gondolják, hogy nyitott az evangélium befogadására, de legalábbis nem elutasító. Elmagyaráztuk, hogy szeretnénk új gyülekezeti tagokat toborozni, de ami ennél sokkal fontosabb: szeretnénk embereket megnyerni Krisztusnak.

Hetekén keresztül ment az előkészítés, szervezés, hirdetés. Az első este izgalommal vegyes félelemmel vártunk, mi fog történni. Eljönnek? Ha igen, mit fogunk kezdeni velük? Soha nem főztünk még húsz főre vacsorát, de hát ezt is el kell kezdeni egyszer... De vajon ízleni fog-e az étel? Az ALPHA-kurzus ugyanis leegyszerűsítve nem más, mint egy baráti társaságban elfogyasztott kellemes vacsora, melynek során elhangzik egy húszperces előadás, amelyet aztán megvitatnak a résztvevők.

A kurzus a *barátság* alapul. Azon a felismerésen, hogy az emberek szívesebben mennek el egy olyan helyre, ahol tudják, ott lesznek a barátaik, mint egy olyan helyre, ahol nem ismernek senkit. Nincsen ebben semmi új, a gyökerek az Újszövetségig nyúlnak vissza. Jézus számos alkalommal tért be a legkülönbözőbb emberek házába, hogy asztalhoz telepedve velük beszélgessenek Isten dolgairól. Az ALPHA-kurzusokon mi pontosan ezt szeretnénk tenni. A közös étkezés, a fesztelen, oldott beszélgetés, ismerkedés olyan környezetet teremt, amely nagyon nagy kincs. Nem véletlenül dőlnek el az igazán fontos kérdések a fehér asztal mellett. És nyilván nem véletlen, hogy Jézus Krisztus is számos alkalommal élt annak a lehetőségével, hogy asztalhoz üljön a legkülönbözőbb emberekkel. Abban bízunk, hogy a résztvevők nemcsak egymással barátkoznak össze az alkalmakon, hanem Krisztussal is.

Ez az első dolog, ami igazán megfogott. Úgy éreztük, hogy valami hiányt, űrt töltünk be azzal, hogy megteremtjük annak a lehetőségét, hogy a gyülekezeti tagjaink barátaikkal együtt vacsorázhassanak a gyülekezeti térben. A fogadtatás egyértelműen pozitív volt. A kezdeti feszélyezett tár-

salgás alkalomról alkalomra oldódott. Ahogyan az emberek kezdték egyre jobban megismerni egymást, úgy kerültek elő az egyre komolyabb kérdések. Úgy tapasztaltuk, hogy a hatodik, hetedik alkalom után már igazán mély, hitbeli kérdésekről is tudtunk beszélni, a legnagyobb nyíltsággal és természetességgel.

Mély vízben, avagy váltsuk aprópénzre a dolgokat

Bár elolvastunk minden rendelkezésünkre álló irodalmat, mivel egyikünk sem vezetett hasonló alkalmakat, feleségemmel hétről hétre váratlan szituációkkal szembesültünk. Amire egyikünk sem gondolt, az a vendéglátás. Persze leírták, hogy a gyülekezetben szervezni kell különböző munkacsoportokat, akik úgymond „kiszolgálják” az ALPHA-kurzust, de ez számunkra egyelőre inkább álomnak tűnt, mintsem valóságnak.

Az első kurzus alatt (egy kurzus tíz hétig tart) feleségemmel együtt főztük meg a vacsorát húsz-huszonöt főre. Egész délután főztünk, terítettünk, termet rendeztünk, és estére már holtfáradtak voltunk, mire megjöttek az első résztvevők. Az alkalom 19 órakor kezdődött, és 21.30-kor ért véget. Miután mindenki elment, hozzáfogtunk mosogatni, rendet csinálni, takarítani. Éjfélkor estünk ágyba teljesen kimerülten, és természetesen másnap reggel folytatni kellett a munkát. Mindebből okulva a második kurzus során egy közeli kisvendéglőből hoztuk az ételt, és megkértük a résztvevőket, hogy segítsenek a terítésben és az alkalom után a mosogatásban. Ez remekül bevált, így ténylegesen csak a tartalomra tudtunk koncentrálni.

A kurzusok során mindig elmondtuk a résztvevőknek, mennyi pénzbe került az aznapi vacsora, és arra kértük őket, hogy ha úgy gondolják, szánjanak rá valamennyit. Minden alkalommal kicsit több pénz volt a perselyben, mint amennyit költöttünk...

Tartalmilag nem szeretném részletesen kifejteni, hogy miről szólnak az alkalmak, hiszen a kurzus teljes anyaga bárki számára hozzáférhető. A tíz alkalom során a következő című előadások köré szerveződik a beszélgetés:

1. A kereszténység unalmas, hazug, elavult?
2. Ki ez a Jézus?
3. Miért halt meg Jézus?
4. Hogyan lehetek biztos a hitemben?
5. Miért és hogyan olvassam a Bibliát?

6. Miért és hogyan imádkozzam?
7. Hogyan tudok ellenállni a gonosznak?
8. Isten ma is gyógyít?
9. Miért és hogyan beszéljünk Jézusról?
10. Az egyházzól

Minden előadás részletesen kidolgozott, hozzáférhető. Miután alaposan áttanulmányoztuk őket, a főbb irányokat szem előtt tartva átformáltuk az előadások anyagát saját teológiai meggyőződésünk szerint. Minden alkalommal használtunk projektort, ami nagyon hatásos és jó segédeszköznek bizonyult. Azt tapasztaltuk, hogy sokkal jobban követhetőek az előadások, ha mindenki pontosan látja, hol is tartunk. Arról nem is beszélve, hogy egy-egy jól választott kép, hanganyag vagy filmrészlet többet ér ezer elmondott szónál.

Problémát jelentett, hogy azok a gyülekezeti tagok, akik elhívták a barátait, egy idő után kezdtek türelmetlenek lenni. Nem tudtak lelassulni, nem tudták felvenni a többiek tempóját. Nagyon érdekes volt megfigyelni ezt a jelenséget. Egy pár alkalom után szóvá is tették, hogy úgy érzik, nem kapnak elegendő „szilárd” lelki táplálékot. El kellett magyaráznunk újra meg újra, hogy ezek az alkalmak most nem róluk szólnak, hanem a barátairól, akik a legalapvetőbb keresztény tanításokkal sem voltak tisztában. Érdekes beszélgetéseink voltak, de végül sikerült megértetnünk gyülekezeti tagjainkkal, hogy missziót végeznek, amihez alázat és türelem kell. Természetesen hétről hétre felvetődött a *befogadó közösség* kérdése. Van még mit tanulnunk ezen a téren!

Szintén problémát jelentett annak az elfogadtatása, hogy a kurzus vezetői nem adnak minden esetben egyértelmű választ a felmerülő kérdésekre. A kurzus másik fontos alapelve, hogy hitének harcát mindenkinek saját magának kell megvívnia. Érdekes volt látni, hogy sok esetben azok, akik óvodás koruk óta jártak gyülekezetbe, mennyire sablonokban gondolkodtak, elfogadva kész válaszokat anélkül, hogy annak idején megküzdöttek volna e válaszok igazságtartalmáért. A kurzusok után sokan számoltak be arról, hogy úgy érezték, nekik semmi újat nem nyújthatnak ezek az alkalmak, és mégis úgy érzik, felfrissült, megerősödött, előbb lett a hitük. Istennek hála!

ALPHA – micsoda név ez?

Első hallásra furcsa, valójában – eredetileg – egy angol betűszó, amelyet magyarra is átültettek.

Annak, aki akarja,
Lehetőség a Krisztussal való találkozásra
pizza, pite, sültkrumpli...
hol?: gyülekezeti közösségben
akármit kérdezhetsz!

Annak, aki akarja

Vannak emberek, akiket érdekel a kereszténység, nyitottak az istenhit kérdései iránt, de megmagyarázhatatlan ellenszenvet éreznek az egyházakkal szemben. Ezt a hozzáállást sok szempontból lehet kifogásolni, de az tény, hogy sok ilyen ember van. Ők azok, akikről kiderül, hogy rendszeresen olvasnak Bibliát, járatták a gyereket hittanra, de ők maguk nem tartoznak egyetlen keresztény közösséghez sem. A maguk módján vallásosak – szoktuk mondani. Többek között őket várjuk ezekre az alkalmakra. Fontos, hogy aki eljön, az *akarja is*, hogy ott legyen. Nem olyan egyértelmű ez, mint amennyire egyszerűen hangzik. Az alkalmak teljesen nyitottak, *bárkit* szívesen látunk. Keresőt, kételkedőt, ateistát, hívőt, mindenkit.

Minden esetben igyekszünk hangsúlyozni: nem a gyülekezet új időpontban tartott bibliaórájáról van szó! Ennek hangsúlyozása nagyon fontos a résztvevők érdekében. Ha ugyanis néhány gyülekezeti tag nincs tisztában az alkalom hívogató, missziós jellegével, és „leterheli” jelenlétével az alkalmat, többet árt, mint használ.

Az első alkalommal elmondjuk a résztvevőknek, hogy aki úgy érzi, számára idegen a közeg, nem szimpatikus a többi résztvevő, vagy egyszerűen csak nem érzi jól magát, ne érezze kötelességének, hogy eljöjjön a második alkalommal is. Ne legyünk képmutatóak! Beszéljünk teljesen nyíltan és őszintén, a résztvevők értékelni fogják. Azt tapasztaltuk, hogy helytől és időtől függetlenül a résztvevők körülbelül egyharmada a lábával szavaz. Leírták ezt a kurzus hivatalos anyagaiban is, és mi is csak alátámasztani tudjuk ezt a tényt. Igen, vannak, akiknek nem ez a megfelelő alkalom, ez természetes. Akik viszont azért jönnek el, mert el akarnak jönni, ők olyan friss szellőt hoznak a gyülekezetbe, hogy nem lehet kétségünk: Isten áldása van fáradozásunkon.

Lehetőség a Krisztussal való találkozásra

Az előadások során igyekszünk utat találni a résztvevők szívéhez, lelkéhez, de vannak kifejezetten az értelmet megszólító alkalmak is. A kurzus az egész embert próbálja megszólítani, ezért helyezünk nagyon nagy hangsúlyt a közös étkezésre, beszélgetésre. A módszer nem új, Jézus Krisztus is hasonlóképpen cselekedett nagyon sok alkalommal (pl. Lk 19,5: „*Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: »Zákeus, szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom.« Ekkor sietve leszállt, és örömmel befogadta.*”)

Igyekszünk lehetőséget teremteni arra, hogy a résztvevők találkozhassanak Krisztussal, hiszen minden, amit mondunk vagy teszünk, ennek a legfőbb célnak van alárendelve. Csodálatos módon azt tapasztaltuk, hogy a résztvevők egymást erősítették, egymást támogatták minden alkalommal. Nekünk, lelkészeknek csak az volt a dolgunk, hogy moderáljuk a beszélgetést, figyelve arra, hogy inkább kérdéseket vessünk fel a kész, sztereotip válaszok megadása helyett.

Pizza, pite, sült krumpli...

Sokan próbálják ezt a részt átugrani, gondolván, hogy megteszi a ropi, a szendvics és a tea is. Mindenki, aki ezt megpróbálta, arról számolt be, hogy „egyszerűsítése” nem vált be. Ugyanis a mai embernek elementáris igénye van arra, hogy szépen terített asztal, gyertyafény, finom étel (jó pohár bor) mellett töltsön hetente, kéthetente két-három órát. Minden résztvevő fontos helyen említette a környezetet, a hangulat szerepét.

Mindennek fontos üzenete van, amely sokkal mélyebb, mint első látásra gondoljuk: állj meg, ne rohanj, figyelj, mert valami fontosat akarok mondani, ami megváltoztatja az életedet. Dombóváron jelenleg immár a hatodik kurzust vezetjük, és bár sokszor okoz bonyodalmat, mégsem mondunk le az alkalmak során tálalt meleg, főtt ételről. Ennek ugyanis ajándék jellege van: aki készítette, tudta, hogy kik fogják elfogyasztani és milyen alkalommal. A résztvevők pedig, akik betérnek hozzánk, érzik: fontosak a számunkra, mindent megteszünk azért, hogy megtapasztalják szeretetünket.

Hol?

Az a baj a nagy evangélizációs rendezvényekkel, hogy a résztvevők egy ilyen alkalomról hazatérve sokszor csalódtak. A mi templomunk, gyülekezeti termünk nem olyan szép, a mi énekkarunk (ha van egyáltalán) nem úgy énekel, a mi lelkészünk nem olyan tüzes prédikátor, mint az, aki az igét

hirdette. Természetesen kellene az ilyen jellegű alkalmak, és nagyon sokan adták át életüket Krisztusnak ilyen nagy létszámú alkalmakon. De az is nagyon valószínű, hogy hazatérve csalódás fogja érni a gyülekezetbe frissen betérőt a fent említett okok miatt.

Az ALPHA nagy hangsúlyt fektet egy számítástechnikából kölcsönzött elvre, mely így hangzik: azt kapod, amit látsz. Már az első pillanattól fogva nyilvánvaló a hozzánk betérő érdeklődő számára, hogy a mi gyülekezeti termünk „ekkor”, mi „így” tudunk énekelni, „ezek” az emberek fognak ide járni, és a lelkész is „ilyen”. Ez a későbbiekben nagyon sok kellemetlenségtől óv meg minket, ugyanis nem találkozunk irreális elvárásokkal.

Mindent szem előtt tartva nagyon fontosnak tartjuk a terem vagy szoba jellegét. Megtanultuk az évek során, hogy nagyon oda kell figyelni a berendezésére a létszámtól függően. Lehet, hogy ahol tizenöt ember kellemesen beszélget, és jól érzi magát, ott nyolc ember feszeng, mert túl nagy neki a tér, vagy fordítva. (Volt olyan csoportunk, amelynek kilenc tagjával a napalinkban tartottuk az alkalmakat.)

A hely, ahol találkozunk, többet elárul közösségünkről, mint gondolnánk. Nyirkos, hideg, félhomályba boruló, penészes falak közt senki sem érzi igazán jól magát, tegyük hozzá: mi sem, és nem szívesen járnánk szabad délutánjainkon ilyen helyekre. Ne várjuk el az emberektől, hogy így tegyenek – nem fognak.

Akármit kérdezhetsz!

És tényleg. Meg kell értetnünk a résztvevőkkel, hogy nincsen rossz kérdés, és bármit meg lehet, sőt tanácsos megkérdőjelezni. Sokan feszültek, mert úgy érzik, nem beszélik azt a nyelvet, amelyet a többiek. Különösen igaz ez akkor, ha az első kurzusunkat tartjuk, amelyen jelen vannak a gyülekezet legaktívabb tagjai, akik elhozzák, elkísérik az érdeklődőket. Nincs rossz kérdés!

441

Mi történik az Alpha után?

Az ALPHA a gyülekezeti élet előszobája. Az a cél, hogy Krisztussal találkozzanak a résztvevők aktív módon bekapcsolódjanak a gyülekezet életébe. Ez nem feltétlenül jelenti a mi közösségünket! Az ALPHA ökumenikus, teljesen nyitott a különböző felekezetű résztvevők előtt. A cél elsősorban nem az, hogy evangélikussá tegyünk a hozzánk betérőket, hanem az, hogy befo-

gadják szívükbe Krisztust, és csatlakozzanak valamilyen közösséghez, ahol megélhetik kereszténységüket. Jézus Krisztus egyértelművé tette, hogy nem lehet senki az ő magányos követője. A kereszténységünket, Krisztus-követésünket csak közösségekben, gyülekezetben élhetjük meg a maga teljességében. Ha a kurzus után a résztvevők úgy döntenek, hogy szeretnének továbbra is a mi gyülekezetünkbe járni, akkor természetesen szeretettel várjuk őket.

A mi tapasztalatunk szerint Pécsen és Dombóváron is létrejött a gyülekezetben egy ún. „alphás kör”, akik együtt maradtak a kurzus után is. Templomba nem feltétlenül járnak, többségük más gyülekezeti alkalmon sem vesz részt. Ne feledjük: a gyülekezeti élet előszobájában vannak! Hogy innen sikerül-e továbbvezetni őket, hogy szerető, befogadó közösségre találnak-e, az nagyon sok mindenben múlik. Van, aki már elhagyta az előszobát, és beljebb lépett, egészen a legbelső szobába, és van, aki még mindig azon tépelődik, hogy jó helyen van-e.

A kurzus nem titkolt célja, hogy új, gyülekezetbe eddig nem járó embereket nyerjen meg Krisztus ügyének. Igazán izgalmassá a második, harmadik kurzus kezd válni, ugyanis ekkor már nem az ún. belső mag hívja el ismerőseit, hanem olyan emberek kerülnek a gyülekezet vonzáskörébe, akiket amúgy esélyünk sem lenne megszólítani. A kurzuson nem tanulni, tanítani akarunk, hanem arra törekszünk, hogy a résztvevők megismerkedjenek Jézussal. Ismereteket szerezni később is ráérnek, Máté vagy Péter sem az egyház tanításával ismerkedett meg először, hanem az egyház Urával!

Igen, de...

Az elmúlt években több előadást is tartottam egyházunkban különböző fórumokon az ALPHA-kurzusról. Az elhangzottak után, mindig következett egy rész, amit magamban csak az „igen, de” fejezetnek nevezek. Az olvasót segítő megpróbálom összegyűjteni a leggyakrabban elhangzott kifogásokat, és a rájuk adott válaszaimat.

- *A mi gyülekezetünkben nincsenek olyan emberek, akiket arra lehetne kérni, hogy elhozzák ismerőseiket egy ilyen alkalomra, sőt ők sem jönnek el.*

Szerintem ez nem több pusztá feltételezésnél. Az emberek sokkal több dologra hajlandók, mintsem a legtöbb gyülekezetben gondolják.

- *A mi gyülekezetünk túl kicsi ahhoz, hogy ilyen jellegű alkalmakat lehetne tartani.*

Vezettünk ALPHA-kurzust nagy gyülekezetben és kis vagy inkább közepes méretű gyülekezetben egyaránt. Egy olyan közösségben, ahol vasárnap húszan járnak templomba, lehet, hogy mindössze három ember fog eljönni az alkalmainkra, de ez nem ok arra, hogy ne kezdjük el.

- *Nincs rá pénzünk.*

Jó hír, hogy egyetlen ALPHA-kurzus sem jelentett plusz kiadást gyülekezeteinknek. Egyrészt a minden évben kiírt missziói pályázat, másrészt a résztvevők adománya fedezi a költségeket.

- *Nincs rá igény, örülünk, ha a meghirdetett gyülekezeti alkalmakon van elég résztvevő.*

Nem szabad félnünk a jó értelemben vett reklámtól. A személyes ismeretség, a kedves hívogatás a legtöbb esetben működik. Arra van igény, amire igényt támasztunk. Érdekes tapasztalat, hogy amint Dombóváron híre ment, hogy van egy ilyen típusú alkalom, egyre többen és többen jelezték részvételi szándékukat más felekezeti testvérek, mert igényük van a kötetlen, tartalmas beszélgetésre, és erre saját gyülekezetükben nincs lehetőségük. Mindenkit szeretettel várunk, ugyanakkor arra kérünk, hogy vasárnap saját felekezete templomát látogassa. Úgy látjuk, hogy ez a gyakorlatban működik is.

- *Nem vagyok jó előadó, nekem nem fog menni.*

Van olyan gyülekezet, ahol a lelkész videomagnón játszotta le az előadásokat, mert úgy gondolta, hogy ő nem olyan jó előadó. A dolog működött, sőt a kolléga beszámolója szerint jó volt, hogy úgy tudtak az előadásokról beszélni, hogy azokat nem ő mondta el: könnyebb volt megfogalmazni az esetleges kritikákat.

- *Nincs olyan gyülekezeti helyiség, ahol ilyen jellegű alkalmakat tarthatnánk.*

Ez az állítás sok esetben igaz. De a legtöbb gyülekezetben olyan parókiák vannak, ahol a résztvevők számát tekintve tökéletes feltételek lehet teremteni ilyen jellegű találkozásokra. Ha ez valami miatt nem lehetséges (pl. kisgyerek), akkor a falu vagy város közösségi tereit, he-

lyiségeit érdemes használni. Ahol összegyűlhet a madárvédelmi egyesület és a bélyeggyűjtő szakkör, ott Jézusról is lehet beszélni...

- *Nincs több energiám, ez már nem fér bele a munkaidőmbe.*
Nem feltétlenül a lelkésznek kell az ALPHA-kurzust vezetni! Minden előadás, vázlat, szóróanyag készen rendelkezésre áll. Ha sikerül találni egy talpraesett, hívő gyülekezeti tagot, aki jól tud bánni az emberekkel, már félig nyert ügyünk van. Jelenleg nekünk is az a célunk, hogy találjunk egy olyan vezetőt, aki a gyülekezetünkben majd vezeti az ALPHA-kurzusokat.

Összefoglalás

Összességében elmondható, hogy az ALPHA-kurzust mint gyülekezetépítő, missziós módszert használható eszköznek tartjuk. Nem csodafegyver, gyülekezeteink élete nem lesz tőle jobb egyik napról a másikra. Munka- és időigényes eszköz, amelyet használni lehet.

Hozzávetőlegesen négy-öt év múlva lesznek látható jelei a gyülekezetben annak, hogy valami új kezdődött el. Ezt Pécssett a harmadik év végén éreztük, Dombóváron idén kezdődött a második kurzus. A folyamat elején tartunk, de Istennek hála, vannak nagyon biztató jelek. A személyesség és a közvetlenség nagyon megfogott, amit a kurzus alatt tapasztaltunk. A jelek szerint hihetetlenül nagy igény van rá, hogy legyenek beszélgető, emberekkel együtt élő közösségek. Az évek során meglehetősen átdolgoztuk a kurzus hivatalos forgatókönyvét, de úgy érezzük, hogy ez természetes. Ezzel együtt nagyon nagy segítség volt az indulásnál, hogy volt egy használható anyag, amely a rendelkezésünkre állt, és nem nekünk kellett kitalálni és megírni egy tíz részből álló előadássorozatot.

Voltak olyan csoportok, amelyekkel nagyon jól tudtunk dolgozni, és az igazsághoz hozzátartozik, hogy voltak olyanok is, amelyekkel hétről hétre nagyon nehezen lehetett haladni.

Meggyőződésünk, hogy annak a gyülekezetnek, annak a keresztény közösségnek, amely nem végzi az Ura által rábízott missziót, nincs jövője. Az ALPHA-kurzus felépítéséből adódóan bármikor elkezdhető, ugyanis nem kötődik szervesen a gyülekezet éves munkaprogramjához. Pécssett heti

rendszerességgel találkoztunk, Dombóváron a résztvevők kérésére kéthetente tartjuk az alkalmakat. Ajánlani tudom mindenkinek a kéthetenként való találkozást, kevésbé megterhelő, és a résztvevők is jobban meg tudják szervezni azt, hogy jelen tudjanak lenni az alkalmakon.

ALPHA-kurzussal vagy más módszerrel, egy biztos: Krisztus Urunk megbízásából a misszióknak kiemelten fontos szerepet kell betöltenie minden keresztény gyülekezet éves munkatervében.

A kurzusainkon használt bemutatókat kérésre mindenkinek szívesen elküldöm ppt formátumban, és természetesen a kidolgozott előadásokat is.

E-mail: szilardszabo@hotmail.com.

Tel.: 20/824-5276.

További információkat szerezhetünk az előadásokról az ALPHA-kurzus hivatalos honlapján: <http://web.axelero.hu/alphakia>. Számos kiadvány segíti a felkészülést és a munkát, érdemes alaposan végigtanulmányozni a rendelkezésre álló magyar nyelvű irodalmat.

A kurzus tíz előadása ppt formátumban letölthető a gyülekezeti munkaprogramok (<http://munkaprogram.lutheran.hu>) és a Déli Evangélikus Egyházkerület honlapjáról (<http://del.lutheran.hu>).

